

Arrest

nr. 133 838 van 26 november 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De bestreden beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht aan de verzoekende partij.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die *loco* advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 april 2014 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij werd vergezeld van haar moeder en minderjarige broer en zus. Zij diende reeds voordien, als minderjarige, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 28 juni 2010. Op 9 september 2010 werden de Griekse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de behandeling van die asielaanvraag conform artikel 18(7) van de Dublin-II-Verordening.

De verzoekende partij was in het bezit van een Schengenvisum afgegeven door de Italiaanse consulaire diensten te Teheran, geldig tussen 3 april 2014 en 3 mei 2014. Uit de stempel van het visum blijkt dat de verzoekende partij via Rome Fiumicino op 6 april 2014 het Schengen grondgebied is binnengekomen.

Bij haar verhoor op 30 april 2014 verklaarde zij dat zij op 7 april 2014 van Iran via Turkije naar Italië reisde. Vanuit Italië zou zij meteen per auto doorgereisd zijn naar België.

Op de vraag vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot een asielaanvraag in te dienen in België of er redenen zijn die een verzet tegen de overdracht naar Italië rechtvaardigen, antwoordde zij dat zij kennissen heeft in België. Zij uitte verder geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties. M.b.t. de opvang bracht zij geen elementen aan die een verzet zouden rechtvaardigen. Zij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op 7 mei 2014 richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten bij toepassing van artikel 12 (2) van de Dublin-III-Verordening.

Daar de Italiaanse autoriteiten niet binnen de door de Dublin-III-Verordening gestelde termijn antwoordden, werden zij volgens artikel 22(7) geacht het overnameverzoek te hebben aanvaard en werd op 10 juli 2014 een laissez-passer afgeleverd voor Italië.

Op 10 juli 2014 nam de verwerende partij tevens de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de grond van de zaak

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna verkort IVRK), van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van artikel 3, § 2, alinea 2 van de Verordening 604/2013 van 26 juni 2013, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het voorzichtigheidsbeginsel en van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij is het niet eens met het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarbij de verwerende partij stelt dat Italië een Lidstaat is van de Europese Unie en de Conventie van Genève van 1951 ondertekend heeft, dat zij op een onafhankelijke wijze de asielaanvragen behandelt en dat zij afdoende opvang kan bieden aan de kandidaat-asielzoekers, zodat er geen sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling en dat er zodoende toepassing kan worden gemaakt van artikel 12, § 4 van de Verordening 604/2013. Ze stelt dat het EHRM in haar rechtspraak tot op heden inderdaad nog niet heeft vastgesteld dat er in Italië een systematisch probleem is betreffende de behandeling van asielaanvragen zodat er sprake zou zijn van artikel 3 van het EVRM. Evenwel stelt de verzoekende partij dat de rechters verschillende lacunes aan het licht hebben gebracht met name voor wat betreft de termijnen inzake de behandeling van de asielaanvragen, zodat er wel sprake is van een schending van het EVRM ("par ricochet").

Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening houdt met de zaak Tarakhel t Zwitserland (nr. 29217/12) welke momenteel hangende is voor het EHRM. Deze zaak betreft Afghaanse onderdanen met hun vijf kinderen die een asielaanvraag hadden ingediend bij de Zwitserse autoriteiten. De Zwitserse asielinstanties beslisten dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag. De Afghaanse asielzoekers argumenteren voor het EHRM dat de opvang in Italië niet in overeenstemming is met het EVRM en niet te verenigen is met de aanwezigheid van kinderen. In deze zaak werd een rule 39 gewezen door het Hof, aldus mogen de betrokkenen niet worden uitgewezen naar Italië alvorens er een definitieve uitspraak is in deze zaak. De verzoekende partij meent dat haar situatie vergelijkbaar is en meent aldus dat de verwerende partij *in casu* niet zorgvuldig handelt door haar wel terug te sturen naar Italië.

In een eerste onderdeel van haar middel meent de verzoekende partij dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Ze stipt aan dat het aan de verwerende partij toekomt om te onderzoeken of een overdracht naar Italië geen schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM en ze meent dat de verwerende partij op dit punt een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en haar beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd. Ze stipt aan dat het EHRM in zijn arrest van 2 april

2013 inzake Mohammed Hussein t. Nederland en Italië, heeft aangestipt dat de asielprocedure in Italië verschillende lacunes vertoont en dit wat betreft de duur van de behandeling van de asielaanvragen

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissingen derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan ze is genomen.

Bijgevolg is een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu zijn de toepasselijke wetsbepalingen artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna Dublin-III-verordening)

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

Artikel 18 (1) b van de Dublin-III- verordening luidt als volgt:

"Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat:

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) [...];

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

c) [...]

d) [...]

2) [...]"

Uit bovenstaande feiten en de toepasselijke wetbepalingen blijkt dat in principe Italië bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Dit wordt op zich niet betwist door de verzoekende partij.

Uit rechtspraak van zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie (hierna verkort het HvJ) blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielpprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, 2de en 3de lid en 17 van de Dublin-III-verordening.

Artikel 3, § 2, 2de en 3de lid van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]"

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 30 april 2014 in het kader van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek naar het eventueel verzet tegen een overdracht naar Italië en naar de eventuele toepassing van artikel 3, § 1 van de Dublin-III-verordening werd bevraagd. Op de vraag of ze redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen, vermeldt het verslag: "Geen". Het is dus duidelijk dat de verzoekende partij op dit punt geen verzet heeft geuit tegen een overdracht naar Italië. Verder blijkt uit hetzelfde verhoor dat de verzoekende partij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Ook op dit punt is er aldus geen bezwaar tegen een overdracht naar Italië.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat dit artikel bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Met betrekking tot de verklaringen van de verzoekende partij aangaande haar verblijf in Italië, stelt de beslissing onder meer wat volgt:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij in België verblijvende kennissen heeft. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties. Verder bracht hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Italië rechtvaardigen, aan.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling

van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties en bracht hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Italië rechtvaardigen, aan.

(...)

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen benadrukken we dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot november 2013 (verder Aida-rapport genoemd : "...in case the Dublin returnee did not apply for asylum during their initial transit or stay in Italy before moving to another European country, when they are sent back to Italy they can file an asylum application following the ordinary asylum procedure like all asylum seekers", pagina 24, § 6), Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Régulation. National Report. European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation- Italy", 19.12.2012 (verder Dublin-project-rapport genoemd : "If the person had never applied for international protection before she/he is able to ask for protection now and is entitled to the same rights as the other asylum seekers", pagina 19, §1) en Schweizerische Flüchtlingshilfe (Seraina Nufer, Muriel Trummer), "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, pagina 13 punt 4.2.). Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België

ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming toegelaten te verblijven in Italië tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Dat personen, die aan Italië worden overgedragen en nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië toegang hebben tot het opvangnetwerk wordt bevestigd door het AIDA-rapport (pagina 25, §1) en het Dublin-project-rapport (pagina 48, §2). Beide rapporten wijzen ook op de met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen aanvullende opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië overgedragen personen.

Algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van de meest recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date töt november 2013; Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Régulation. National Report . European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation- Italy", 19.12.2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat Italië, lidstaat aan de "buitengrens", tot heden een grote toestroom van immigranten kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 604/2013 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 30.04.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, maar ook uit de stukken van het administratief dossier heeft de verwerende partij zich grondig geïnformeerd over de situatie van asielzoekers in Italië. Van een summiere motivering is in casu geen sprake. Evenmin kan worden gesteld dat er geen deugdelijk onderzoek zou zijn gebeurd. De verwerende partij heeft recente rapporten aangaande de situatie in Italië geconsulteerd en stelt vast dat de verzoekende partij toegang zal hebben tot de asielpcedure. Zij concludeert dat: "niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Dit laatste wordt door de verzoekende partij betwist en hiervoor verwijst ze naar het arrest Mohammed Hussein t. Nederland en Italië van het EHRM van 2 april 2013.

In het arrest van 2 april 2013 in de zaak S. Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, nr. 27725/10 (www.echr.coe.int; hierna: de zaak Mohammed Hussein), heeft het EHRM in paragraaf 78 overwogen:

"Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the

general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in *M.S.S. v. Belgium and Greece* (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above). The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, *inter alia*, *Ireland v. the United Kingdom*, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25; *Jalloh v. Germany* [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX; *Haidn v. Germany*, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and *M.S.S.*, cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance."

Niettegenstaande het EHRM erkent dat er een aantal tekortkomingen zijn in de asielprocedure in Italië besluit zij echter dat de in Italië aan het systeem gerelateerde tekortkomingen, waar het gaat om opvang voor asielzoekers, toegang tot de asielprocedure en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers, niet te vergelijken is met de situatie besproken in de zaak *M.S.S.*, zodat overdracht aan Italië geen schending van artikel 3 van het EVRM oplevert.

Aldus kan de verzoekende partij niet worden bijgetreden in haar betoog.

Op dit punt wordt nog een schending van artikel 3, § 2, alinea 2, van de Dublin-III-Verordening, van artikel 3 van het EVRM, noch van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt. Evenmin is er *in casu* sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt ze dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de zaak *Tarakhel t. Zwitserland* welke hangende was voor het EHRM. Zij wijst er op dat de voormelde zaak Afghaanse onderdanen betreft met vijf kinderen, die naar Italië zouden worden teruggestuurd nadat werd vastgesteld dat hun vingerafdrukken werden genomen in Italië. De verzoekende partijen argumenteerden dat accommodaties van opvang niet in overeenstemming zijn met het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens en niet geschikt zijn voor de opvang van kinderen. De verzoekende partij wijst er op dat het EHRM in deze zaak een rule 39 heeft uitgesproken. Ze stelt dat haar situatie vergelijkbaar is met de situatie van de familie *Tarakhel* en ze meent dan ook dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld door reeds een beslissing te nemen zonder een uitspraak van het EHRM af te wachten.

Inmiddels heeft het EHRM een uitspraak gevelde in de zaak *Tarakel t. Zwitserland* (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*).

Het EHRM is in de voormelde zaak minder categorisch over Italië dan over Griekenland in 2011. Zo stelt het Hof uitdrukkelijk dat de situatie in Italië geenszins te vergelijken is met de situatie omschreven in haar *M.S.S.*-arrest. Zo stelt het Hof in de zaak *Tarakhel*: "*in view of the foregoing, the current situation in Italy can in no way be compared tot the situation in Greece at the time of the M.S.S. judgment, cited above, where the court noted in particular that there were fewer than 1,000 places in reception centers to accommodate tens of thousands of asylum seekers and that the conditions of the most extreme poverty described by the applicant existed on a large scale. Hence, the approach in the present case cannot be the same as in M.S.S.*"

Evenwel oordeelde het EHRM dat hoewel de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië niet vergelijkbaar is met de schrijnende opvangomstandigheden in Griekenland en dus niet voldoende ernstig is om alle overdrachten naar Italië te schorsen, er op basis van de beschikbare informatie ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem. De mogelijkheid dat

een betekenisvol aantal asielzoekers, bij overdracht aan Italië, zonder opvang komt te staan of wordt opgevangen in overbevolkte voorzieningen zonder enige privacy of zelfs in ongezonde of gewelddadige omstandigheden, kan volgens het Hof niet zomaar worden afgewezen als ongegrond (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 115 en 120)

Verder bevestigt het Hof haar rechtspraak uiteengezet in de zaak M.S.S. door te stellen dat: *“The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a “particularly underprivileged and vulnerable” population group, asylum seekers require “special protection” under that provision (see M.S.S., cited above, § 251).”* In dit kader onderstreept het EHRM dat asielzoekers een bijzonder ondergeprivilegieerde en kwetsbare groep zijn die bijzondere bescherming vereisen.

De eerder vermelde vereiste van bijzondere bescherming ten aanzien van asielzoekers, is volgens het Hof des te meer aanwezig wanneer er kinderen betrokken zijn en dit omwille van hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Dit geldt eveneens wanneer de kinderen worden begeleid door hun ouders. De extreme kwetsbaarheid van kinderen is, zoals het Hof het zelf aangeeft, een determinerende overweging (*‘decisive factor’*) en heeft voorrang op enige andere overweging omtrent de illegale verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen. Deze specifieke noden van kinderen houden in het bijzonder verband met hun leeftijd en hun gebrek aan onafhankelijkheid. Het Hof verwijst naar het VN Kinderrechtenverdrag dat Staten aanmoedigt om passende maatregelen te nemen opdat een kind dat asiel zoekt, bescherming en humanitaire bijstand geniet ongeacht of het al dan niet begeleid is door de ouders (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 99).

Voorts oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een onverschillige Staat (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 253). Dit geldt des te meer wanneer verdragsluitende Staten zich in het kader van de Europese Unie er zich positiefrechtelijk toe verbonden hebben om passende opvang te voorzien aan asielzoekers in het kader van de zogenaamde Opvangrichtlijn.

Gezien hun nood aan bijzondere bescherming, hun specifieke noden en extreme kwetsbaarheid moeten, volgens het Hof, de opvangomstandigheden voor minderjarige asielzoekers aangepast zijn aan hun leeftijd zodat wordt gegarandeerd dat die omstandigheden geen situatie van stress en angst creëren voor deze kinderen, met bijzonder traumatische gevolgen. In zulk geval zouden de opvangomstandigheden het minimumniveau van hardheid bereiken dat leidt tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 119).

De verzoekende partij stelt dat haar situatie vergelijkbaar is doch brengt hieromtrent geen enkele verduidelijking. Zij is inmiddels meerderjarig en geen kind meer en voor het overige brengt zij geen enkele verduidelijking aan. *In casu* kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een extreem kwetsbare asielzoeker zou zijn. Bijgevolg kan de redenering uit het arrest Tarakhel niet zomaar getransponeerd worden naar de verzoekende partij en is de Raad van oordeel dat een schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* niet aan de orde is.

Nu geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weerhouden, wordt evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest aannemelijk gemaakt aangezien dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153 232). Aangezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Bijgevolg wordt geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond. Bovendien laat de verzoekende partij na uiteen te zetten waaruit de door hem aangehaalde schending van artikel 13 van het EVRM zou bestaan.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* toepassing had dienen te maken van artikel 3, § 2 van de verordening 604/2013.

Aangezien de situatie van de verzoekende partij geenszins vergelijkbaar is met de situatie van een familie met kinderen, diende de verwerende partij hieromtrent niet verder te motiveren. Een schending van het motiveringsbeginsel is niet aannemelijk. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld op dit punt.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Wat betreft de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het IVRK en van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de door haar aangevoerde schendingen niet verder ontwikkelt, zodat er wat deze schendingen betreft geen ontvankelijk middel wordt uiteengezet.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU